

*Horst Mahler***Autor: Max Rodenberg**

Ke konci 60. let pracoval berlínský advokát Horst Mahler jako právník pro Mimoparlamentní opozici (Außerparlamentarische Opposition, APO), spoluzakládal Socialistický německý studentský svaz (Sozialistischer Deutscher Studentenbund, SDS) a patřil k teroristické Frakci Rudé armády (Rote Armee Fraktion, RAF). Minulý týden si podal přihlášku do neofašistické Národně demokratické strany Německa (NPD).

Mahlerův zájem o členství v NPD přišel po několikátýdenní kampani za zákaz strany. Na tiskové konferenci v Bruchsalu poblíž Karlsruhe minulou sobotu Mahler – který sám sebe popsal jako „oponenta státostrany“ – vyzval ty, kteří „mají na srdci zájem Německa,“ aby „posílili řady vlastenců otevřeným vstupem do NPD – bez ohledu na možné osobní následky.“ „Dnes se musíme všichni chovat jako ve válce a Německá říše si žádá naši účast na obraně německého národa a osobních obětí... Výhrady či osobní třenice by měly být odloženy stranou – jedná se zde o osud Německa a Německé říše.“

Mahler pochází z dobré středostavovské rodiny a zřejmě by následoval ve šlépějích svých předků, kdyby nebylo APO a rozsáhlé radikalizace mladší generace koncem 60. let vůbec. Předpoklady pro buržoazní život nepochybně měl: narodil se v rodině zubaře roku 1936, tři roky před vypuknutím 2. světové války. Po útěku rodiny ze Slezska na konci války se nakonec v roce Mahlerovi dostali roku 1949 do Západního Berlína. Mladý Horst studoval právní vědu na *Freie Universität* v Berlíně a dokonce dosáhl na stipendium. Přidal se k *schlagende Studentenverbindung* (krajanské studentské bratrstvo militaristického smýšlení, v Mahlerově případě *Landsmannschaft Thuringia Berlin*, pozn. DP). Následně se ale připojil k Sociálnědemokratické straně Německa (Sozialdemokratische Partei Deutschlands, SPD) a stal se předsedou její mládežnické organizace v Berlíně-Charlottenburgu. Později byl ze strany vyloučen kvůli svému členství v SDS.

Po promoci pracoval Mahler v jedné z nejproslulejších berlínských advokátních kanceláří. Brzy založil svou vlastní praxi specializující se střední podniky. Když začal přijímat stále víc klientů z levicového prostředí APO, přišel kvůli tomu o mnoho svých podnikatelských zákazníků, a tak dospěla Mahlerova běžná právnícká kariéra ke svému konci.

Spoluzaložil první Socialistický advokátský kolektiv (*Sozialistisches Anwaltskollektiv*) a zastupoval Rudi Dutschkeho, Rainera Langhansa a další. V roce 1969 hájil Andrease Baadera a Gudrun Ensslinovou, kteří se oba později připojili k RAF. Po atentátu na Rudi Dutschkeho na Velikonoce 1968 se Mahler podílel na akcích proti nechvalně proslulému pravicovému nakladatelství Springer. I přes četné právní kroky, podniknuté proti Mahlerovi na základě

tehdejší nouzové legislativy, se státnímu zastupitelství nepovedlo dosáhnout jeho vyloučení z profesních organizací.

Po několika odsouzeních za trestnou činnost v roce 1970 – včetně podmíněného desetiměsíčního trestu a pokuty ve výši 75 000 marek – uprchl Mahler s nedávno propuštěnými Andreasem Baaderem, Ulrike Meinhofovou, Gudrun Ensslinovou a dalšími do Jordánska, kde se cvičili s Palestinci v guerillovém stylu boje.

Mahler byl o dva měsíce později zatčen v Berlíně. V říjnu 1972 byl v kontroverzním a zpochybňovaném procesu konečně odsouzen na 12 let odnětí svobody za „spiknutí s cílem spáchání loupeže s přitěžujícími okolnostmi a zločinné spolčení a podílnictví na tomtéž.“ V roce 1974 byl vyloučen z advokátského stavu. Za mřížemi zůstal do roku 1980.

S pomocí Gerharda Schrödera – někdejšího předsedy mládežnické organizace SPD, pozdějšího dolnosaského premiéra a současného kancléře Německa, který byl v roce 1978 Mahlerovým právním zástupcem – se mohl Mahler stát v roce 1988 znovu advokátem a znovuzahájit v Berlíně svou praxi.

Spoluzakladatel RAF se už ve vězení stal jedním z tvrdých kritiků organizace. V roce 1977 napsal, že dospěl k „vnitřnímu osvobození od dogmatické revoluční teorie marxismu-leninismu.“ U toho se však jeho konverze nezastavila. V roce 1998, po deseti relativně klidných letech, překvapil Mahler veřejnost příspěvkem do pravicových novin *Junge Freiheit*, v němž se přihlásil ke svým novým názorům. V článku nastínil spojení mezi radikálním hnutím roku 1968 a rozvojem nové *völkisch* ideologie.

„Generace roku 1968 zničila tradici a náboženství coby koncepce utvářející svět... a tak postrčila náš národ o krok blíž dospělosti. Nyní je situace zralá pro dovršení tohoto osvícení, která bude zároveň znamenat jejich překonání. Cítíme tento výsledek kulturní revoluce 1968 jako peklo, protože s tradicí a náboženstvím odešla i naše morální podstata... Coby *Volk* bez kultury žijeme v nové době kamenné. Bude třeba nezanedbatelného duchovního úsilí, abychom toto duchovní vakuum – tento stav absolutní negativity, která nás nyní hrozí zničit jako lidi i jako *Volk* – překonali a pochopili jako něco pozitivního, jako dějinnou službu generace roku 1968... Staňme se válečníky ducha! Pusťme se do debaty – za Boha i zemi našich otců!“

Mahler se mezitím postupně stal ideologem neofašistického hnutí. Prohlášení přiložené k jeho žádosti o členství připomíná bleskový neofašistický ideologický rychlokurz a v každém jasně uvažujícím člověku vyvolává pocity nevolnosti.

Na bázi spiklenecké teorie o „židovském finančním kapitálu“ mluví Mahler o „tajné vládě“ „vládců globálního ekonomického a finančního systému,“ jejichž „stínovým pokladníkem“ je předseda Ústřední rady Židů v Německu Paul Spiegel. Tato vláda využívá „provokací tajných

služeb ke stabilizaci systému a podle potřeby podniká hony na čarodějnice a kampaně politické perzekuce.“ Němečtí politici a média jsou pak bez výjimky „loutkami – i když s dobrými úmysly – v ďábelské hře.“ Vládne „ideoteror proti jakémukoliv – byť sebemenšímu – náznaku projevů německého národního ducha. Proti každému, kdo ... odporuje nucenému *Überfremdung* (zaplavování cizinci).“

Mahler označuje vraždy a násilí páchané mladými neofašisty za „projev přirozeného – polo-instinktivního – odporu německého národa proti svému *Umvolkungu* (doslova pře-národnění) do afro-euro-asijské směsky.“ „Ve světle populační exploze barevných zemí zničených euroamerickým imperialismem je strach z cizinců pro následující desetiletí nezbytný (tj. coby obranná reakce nutná k zachování života), protože migrační tlaky z Asie a Afriky vznášejí otazník nad identitou Evropy coby bělošského kontinentu.“ Podle Mahlera musí dojít k odejmutí „statusu tabu“ označením jako rasismus, antisemitismus a xenofobie, „která udržovala německý národ v porobě po více než 50 let.“ „Skutečný hněv a projevy nenávisti“ nejsou ničím jiným než „symptomy duchovní nemoci propukající následkem potlačování a zákazů zdravých, životně nezbytných tužeb.“

Mahler také ospravedlňuje holokaust s vysvětlením: „Dějiny jsou projevem činů Božích, nikoliv lidských. Duch naší doby popírá Boha a pronásleduje Němce za jejich víru tím, že klade odpovědnost za dějiny – tedy Boží skutky (má na mysli holokaust, pozn. MR) – na bedra Němců.“

Mahlerova proměna z levicového ideologa na muže, který sám sebe označuje za fašistu, není zcela obvyklá, nalezneme však historické precedenty. Paralely nalezneme třeba u předchůdce italského fašismu, francouzského teoretika Georgese Sorela a samotného *Il Duceho*: Benita Mussoliniho. Jejich prvotní radikalismus mířil proti buržoazní společnosti – Sorel se pokládal za marxistu, Mussolini vedl levé křídlo socialistické strany – postupně však získal stále ztátnější nacionalistické zaměření a konečně se obrátil proti dělnickému hnutí s jeho internacionalismem.

Fašismus se opíral o společenskou třídu maloburžoazie, která se cítí ohrožena velkokapitálem i dělnickým hnutím, a tak hledá útočiště na prsou „národa.“ Politicky se fašismus prezentuje jako hnutí ve službách buržoazie, kterou chrání před sociální revolucí a podporuje její imperialistické cíle.

V Mahlerově myšlenkovém vývoji tak lze navzdory jeho osobním idiosynkrasiím rozpoznat racionální jádro.

I přes svou tehdejší revoluční rétoriku považovaly už hnutí roku '68 dělnickou třídu za snadnou ovlivnitelnou masu, ovládanou „konzumním terorem“, o níž lze jen stěží opřít boj proti buržoazní společnosti. Proto se vydali hledat alternativu u různých národněosvobozeneckých a guerillových hnutí. Nejvyšším a zároveň nanejvyšší iluzí zbaveným vyjádřením tohoto pojetí bylo založení RAF, která chtěla přenést guerillový boj do ulic německých měst (*Stadtguerilla*).

Přestože většina osmašedesátníků své socialistické ideály brzy opustila a vrátila se pohodlné náruče buržoazní společnosti či dokonce na její přední pozice (jako v případě někdejšího pouličního bojovníka a dnešního spolkového ministra zahraničí **Joschky Fischera**), Mahlerovo zřeknutí se dělnické třídy ho dovedlo až k opačné krajnosti. Marxismus podle něj dělí národ, v čemž spočívá jeho největší omyl. „Odpor, který by měl směřovat proti americké hegemonii, by měl vycházet z *völkischen Einheit* (národní jednoty).“

Psychologicky Mahlerova evoluce odráží skrývaný strach a paniku společenských vrstev, které dnes postihují účinky globalizace a sociální škrty.

Článek Maxe Rodenberga **Germany: Former left-wing radical Horst Mahler joins the neo-fascist NPD** vyšel na stránkách World Socialist Web Site 1. září 2000.